

Svetislav Pešić

# SVETISLAV PEŠIĆ

## MOJA IGRA – MOJ PUT

- ◆ *Život trenera nije bajka...*
- ◆ *Misija prenošenja znanja*
- ◆ *Vizija – moj plan*
- ◆ *Podučavanje, motivacija, komunikacija, leadership...*

Pirot, 2021.

**Svetislav Pešić**  
**MOJA IGRA – MOJ PUT**

Izdavač  
**Pi–press, Pirot**

Za izdavača  
**Dragana Pejić–Randelović**

Koautor  
**Aleksandar Miletić**

Urednik  
**Boban Mitić**

Lektor  
**Miloš Sokolović**

Dizajn korica  
**Dušan Mišić,**  
**Ljiljana Pekeč**

Tehnički urednik  
**Goran Žikić**

ISBN: 978–86–6023–464–5

Štampa  
**Pi–press, Pirot**

Tiraž  
**5000 primeraka**

*Mojim roditeljima, majci Dušanki i ocu Sretenu  
koji su meni i mom bratu Predragu  
omogućili najbolje moguće detinjstvo.*

*Mojoj supruzi Veri, koju sam za  
svu moju sreću upoznao pre 50 godina.*

*Mojoj deci, Ivani i Marku, za svu podršku, ljubav i  
za unuke Freju i Luku, koje su mi podarili.*



# Sadržaj

|                                                                       |    |
|-----------------------------------------------------------------------|----|
| <b>Svetislav Pešić:</b> Reč autora .....                              | 7  |
| <b>Borislav Bora Stanković:</b> Hvala za zlato u Indijanopolisu ..... | 9  |
| <b>Vlade Divac:</b> Inovator koji je vukao hrabre poteze .....        | 13 |
| <b>Dejan Bodiroga:</b> Učitelj koji iz učenika izvlači najbolje ..... | 17 |

## **PRVI DEO: MOJA IGRA – MOJ PUT**

|      |                                                           |     |
|------|-----------------------------------------------------------|-----|
| I    | Proročanstvo moje majke .....                             | 23  |
| II   | Veliki grad – veliki problemi .....                       | 35  |
| III  | Sarajevo: s verom u afirmaciju .....                      | 47  |
| IV   | Prva trenerska ponuda od pukovnika avijacije .....        | 59  |
| V    | Bormio: mesto gde je košarka postala globalni sport ..... | 71  |
| VI   | Šta bi bilo da je Jugoslavija ostala... ..                | 99  |
| VII  | Buđenje Nemačke iz dubokog sna .....                      | 103 |
| VIII | Alba: moj trenerski doktorat .....                        | 131 |
| IX   | U Ameriku po novo iskustvo .....                          | 151 |
| X    | Najzad poziv iz Beograda... ..                            | 157 |
| XI   | Istanbulsko zlato: plod dobre organizacije .....          | 163 |
| XII  | Indijanapolis: pobeda nad pobedama .....                  | 173 |
| XIII | Barselona: uspeh sad i odmah! .....                       | 197 |
| XIV  | Đirona: vraćanje duga Marku Gasolu .....                  | 223 |
| XV   | Dinamo: i to je sudbina trenera .....                     | 231 |

|       |                                                                           |            |
|-------|---------------------------------------------------------------------------|------------|
| XVI   | Crvena Zvezda: pravo merilo jednog uspeha .....                           | 235        |
| XVII  | Roma, Valensija, Minhén i ponovo Barselona:<br>dolazak usred sezone ..... | 247        |
| XVIII | Rim: Toti i ja smo imali velike ambicije .....                            | 251        |
| XIX   | Valensija: šansa za istoriju .....                                        | 255        |
| XX    | Bajern: ponuda koja se ne odbija .....                                    | 261        |
| XXI   | Život trenera nije bajka .....                                            | 277        |
|       | <b>Aleksandar Miletić, Reč koautora: Trener stvaralac .....</b>           | <b>293</b> |

## **DRUGI DEO: MOJA KOŠARKAŠKA FILOZOFIJA**

|      |                                                             |     |
|------|-------------------------------------------------------------|-----|
| I    | Moja košarkaška filozofija .....                            | 299 |
| II   | Fundamenti moje košarkaške filozofije .....                 | 305 |
| III  | Strategija – glavni plan .....                              | 311 |
| IV   | Taktika .....                                               | 313 |
| V    | Trener .....                                                | 317 |
| VI   | Trener kao vođa – lider .....                               | 323 |
| VII  | Efikasna komunikacija .....                                 | 327 |
| VIII | Motivacija .....                                            | 347 |
| IX   | Identifikacija talenta, selekcija i metodika treninga ..... | 357 |
| X    | Metodika treninga .....                                     | 363 |
| XI   | Projekat Bormio .....                                       | 391 |
| XII  | Profil – karakteristika igrača po pozicijama .....          | 401 |
| XIII | Formiranje tima – <i>Team Building</i> .....                | 423 |
| XIV  | Nacionalni tim – lokomotiva razvoja košarke .....           | 433 |
| XV   | Budućnost košarke .....                                     | 439 |

## REČ AUTORA

Osećam, kada se budem povukao, biće lepo osvrnuti se i pogledati šta se sve dešavalo u mom životu i karijeri. Šta je sve uticalo da postanem trener, koliki uticaj je imala moja socijalna sredina koja me je formirala u ranoj mladosti i šta sam sve doživeo kroz moju trener-sku karijeru.

Poslednjih nekoliko godina, dok sam još aktivan, hteo sam to da pretočim u knjigu, ali mi je za to bilo potrebno vreme.

Ljubav prema sportu i košarci mi je mnogo toga donela i ja sam od mnogih ljudi učio. Ranije se učilo samo od stručnjaka koji su stečena iskustva i znanja iz svog sporta prenosili dalje.

Nije bilo interneta kao danas, odakle može da se sazna sve o košarci i to iz celog sveta. Tada smo bili zahvalni trenerima koji su bili voljni da svoja znanja podele sa nama. Samo tako se sport mogao razvijati i napredovati.

Ti treneri su bili moji uzori i ja takođe želim da iskažem i podelim moje znanje i iskustvo kao što su i oni radili.

To se može uraditi na više načina.

Kao prvo – *coaching clinics*. Ne znam tačno broj „klinika“ na kojima sam držao predavanja, ali ih je bilo mnogo, širom sveta.

Godine 2007, prihvatio sam inicijativu Fibe i Mihaela Švarca (*Michael Schwarz*, Head of NF and Sport Coaching Europe) da uče-

stvujem kao mentor u formiranju i razvoju jedinstvenog sistema obučavanja i školovanja mladih trenera zaduženih za aktivnost YOUTH programa njihovih zemalja.

Za mene je to bilo izvanredno iskustvo, da podelim moje znanje sa najboljim mladim trenerima iz čitave Evrope i sveta. Moram da priznam da su me i oni motivisali da započnem da pišem ovu knjigu, jer su baš oni želeli da iz prve ruke saznaju život profesionalnog trenera, kako izgleda put do uspeha i kakve prepreke stoje na tom putu. Napisao sam veliki broj stručnih publikacija, ali knjiga je nešto drugo. Čitao sam puno knjiga, pre svega američkih trenera, nekoliko onih koje su pisali košarkaški treneri iz Evrope, ali i treneri iz drugih sportova.

I na kraju: mladi treneri gledaju trenere veterane kao uzore koji ih inspirišu zahvaljujući njihovom znanju, mudrosti i iskustvu.

Iskustvo pomaže, jer je i meni kao igraču mnogo pomoglo da budem bolji trener.

Ima mnogo ljudi sa velikim iskustvom, ali ono postaje kvalitet tek onda ako se zna kako ga iskoristiti.

Čitanjem knjiga se otkriva šta drugi treneri misle, kako su rešavali probleme i prepreke pri donošenju odluka koje će ih odvesti na put uspeha.

Zato knjiga u odnosu na sve druge mogućnosti usavršavanja daje dubinu i pravi uvid u život i filozofiju trenera.

*Svetislav Pešić*

# HVALA ZA ZLATO U INDIJANAPOLISU

Za Svetislava Pešića sam prvi put čuo od trenera Branislava Rajačića koji je radio u mom OKK Beogradu, koji je Pešića izabrao u Omladinsku reprezentaciju Jugoslavije a kasnije ga doveo u Partizan. Bio je odličan igrač, čije se ime nalazilo na širem spisku reprezentacije. Još tada je davao nagoveštaj da bi mogao da bude dobar trener, jer je kao plejmejker dobro organizovao igru.

Kao trenera sam počeo da ga pratim kad je preuzeo mlađe kategorije reprezentacije Jugoslavije, pošto je i tada sarađivao s Rajačićem s kojim sam bio blizak. Po toj liniji sam imao uvid u ono što je radio u to vreme.

Bliže smo se upoznali u Bormiju 1987, kada je jugoslovenska reprezentacija osvojila zlato na Svetskom prvenstvu za igrače do 20 godina, u igri kakva nije viđena. Kasnije, kad je vodio reprezentaciju Nemačke, često smo se družili u sedištu Fibe u Minhenu i uvek razgovarali o košarci. Šampionat u Bormiju pamtim po senzacionalnoj igri naših košarkaša i njihovim neverovatnim šuterskim ostvarenjima. Tada smo dva puta savladali izuzetno snažan američki tim vođen trenerom Lerijem Braunom (*Larry Brown*).

Svi su veličali igru jugoslovenske ekipe osim Italijana koji su, vidno ljubomorni, rekli da to nije bila košarka već „kukozijada“, zbog rafala koje je s velike distance ispaljivao Toni Kukoč. U stvari, taj izraz je smislio čuveni italijanski novinar Aldo Đordani (*Aldo Giordani*). Italijani su inače voleli nameštene kombinacije, sa puno šablona, dok je naš tim pod Pešićevom komandom igrao slobodno i poletno. Pešić je prilagodio taktiku talentu naših igrača.

Znamo svi šta je usledilo posle Bormija i šta je postao Pešić – jedan od najboljih evropskih stručnjaka u košarci. Bio sam svedok nekih njegovih podviga, počev od titule evropskog prvaka s Nemačkom 1993, kada niko živ nije pomišljao da je tako nešto moguće. Bez obzira na to što Jugoslavija nije učestvovala zbog sankcija Ujedinjenih nacija. Tada sam i ja živio u Nemačkoj, jer je u Minhenu bilo sedište Fibe. Na prvi pogled se videlo da je veliki radnik. Kao čovek, poput svih nas, ima svoje dobre osobine i mane.

Postao je jedini stručnjak koji je osvojio sva Fibina takmičenja: Kadetsko (1985) i Juniorsko (1986) prvenstvo Evrope, Omladinski šampionat sveta (1987), Evropsko prvenstvo (Nemačka, 1993; Jugoslavija, 2001) i na kraju Svetsko prvenstvo (Indijanapolis, 2002).

Od svega što je postigao, meni je najznačajniji, ali i najdraži – Indijanapolis 2002. Zlatna medalja na tom Svetskom šampionatu jeste jedan od najznačajnijih rezultata u istoriji naše košarke. Za mene srebro iz Meksiko Sitija 1968. ostaje kao prvi veliki uspeh, jer smo sa selektorom Rankom Žeravicom (jedan od Pešićevih trenera) prvi put osvojili olimpijsko odličje i razočarali sve one koji su priželjkivali peto uzastopno finale između Sjedinjenih Američkih Država i Sovjetskog Saveza. Bio je to nezamisliv podvig u to vreme. U istoj ravni je Indijanapolis kao trijumf u srcu američke košarke protiv njihovih profesionalaca, a zatim i neverovatan preokret u sjajnom finalu s Argentinom.

Godinu nakon Meksiko Sitija preselio sam se u Minhenu, kao zamenik generalnog sekretara Fibe Vilijama Džonsa (*William Jones*), dok sam se u Indijanapolisu povukao s mesta generalnog sekretara Fibe posle 26 godina. Na pobedničkom postolju, kada sam poslednji put u toj ulozi predavao medalje, pamtim i trenutak kada sam se rukovao s Pešićem. Kad smo se poljubili, rekao mi je:

„Hvala za sve što ste činili i što činite za košarku!“

Ja sam mu uzvratio:

„Hvala tebi što me na ovaj način ispraćaš u penziju!“

Drago mi je da je Pešić i danas aktivan. Da daje pun doprinos razvitku košarkaške igre. A posebno što je u mojoj Fibi mentor trener-skih programa i što nesebično prenosi svoje znanje na druge.

Imajući u vidu njegov put, ova knjiga će lako naći put do čitalaca, ali i do svih onih koji žele da se usavršavaju u košarci. Poseban kvalitet ove knjige jeste to što je našao pravu meru između privatnog života i košarkaške filozofije, pa će u njoj moći da uživaju svi.

Beograd,  
septembra 2018,

*Bora Stanković<sup>1</sup>, počasni generalni sekretar Fibe*

---

<sup>1</sup> Borislav Bora Stanković, generalni sekretar Fibe od 1976. do 2002.



# INOVATOR KOJI JE VUKAO HRABRE POTEZE

U današnje vreme, kad svi pišu knjige, dobro je kad to rade i oni koji imaju šta da kažu, a moj prijatelj i trener Kari Pešić baš ima šta da nam kaže o svojoj karijeri, a još više o svojoj košarkaškoj filozofiji. To je bila i moja prva pomisao kada mi je rekao da želi da napiše knjigu, na šta sam ga u šali pitao – gde sam tu ja!? A on mi je na to odgovorio duhovito, u svom stilu: „Pa ti si glavni junak u knjizi“...

Pošto ga poznajem dugo, on je iskreno i autentično prikazao svoj život i put do uspeha u košarci, ali i u životu.

Naše prijateljstvo traje od mojih kadetskih dana, kada smo počeli pripreme za Evropsko prvenstvo za igrače do 16 godina u Ruseu (Bugarska). Zajedno smo se kalili, on kao trener, ja kao igrač. Pamtim ga iz tih dana kao mladog, ambicioznog, profesionalnog trenera, koji je imao odličnog saradnika u Branislavu Rajačiću koga je znao iz Partizana. Njih dvojica su bili odličan tim.

Kari je, pre svega, bio trener koji nije imao strah, kad je reč o načinu igre. Bio je inovator koji se u datom trenutku nije libio da povuče hrabre, ponekad i riskantne poteze, nešto što možda i odudara od logike. Znao je kada treba da veruje sebi, svojim osećajima, a ne šablonu. Njegov inovatorski duh osetio sam od prvog dana, kada smo

kao dečaci odlazili na pripreme na Staroj planini kod Pirota. Tada je, uz pomoć svojih prijatelja iz „Tigra“, obezbedio razne rekvizite, po njegovoj zamisli, što nam je bilo od koristi u našem radu i sazrevanju.

Njegov način komunikacije sa igračima je nešto što ne može da se sretne kod drugih trenera. Veoma duhovit, ponekad i u stresnim situacijama, ali uvek sa konkretnom porukom. Po tome je bio poseban: da sve što izgovori ima svoje značenje – poruku, čak i kada to zvuči kao šala.

Stvar na kojoj je najviše insistirao jeste to da igrač uvek bude fizički spreman, sa ciljem da ga zaštiti od povreda.

Njegov autoritet bio je neosporan, a gradio ga je, pre svega, na ozbiljnosti i tačnosti. Ni tada, kad smo bili deca, a ni kasnije, nije smelo da se kasni, niti da se odstupa od cilja. Dogovor je morao da se poštuje. Ponekad je bio vrlo grub kada bi se ta linija prešla, ali to je bio njegov način da tim ostane tim. Kada bi sve išlo kako treba, inscenirao bi neki problem, samo da nas prodrma i da nam ne dozvoli da se opustimo. To je nešto što je zadržao i u zrelim trenerskim godinama, kada smo zajednički dolazili do dogovora i rešenja koja su nas odvela do zlata na Svetskom prvenstvu u Indijanolisu 2002.

Nisam ni sanjao da ću igrati na tom šampionatu, jer bio sam u poznim godinama, a nova generacija je bila na dobrom putu posle evropskog zlata u Istanbulu 2001. Možda nije preterano da se kaže da se klica tog uspeha iz Indijanolisa začela dve godine ranije, u mojoj kući u Sakramentu, kada je Kari iskoristio svoje slobodno vreme da se usavršava u Americi. Dok je bio moj gost, razgovarali smo o raznim temama, pa i o njegovom potencijalnom angažmanu u reprezentaciji. Možda su mu i ti razgovori pomogli da preseče, mada sam u početku mislio da bih ja svojim povratkom u reprezentaciju mogao da narušim hemiju tima.

Bio je to novi, mlad tim kome je dobro išlo, a ja sam neko ko je povezao tri generacije: na Svetskom prvenstvu u Madridu 1986. debitovao sam sa 17 godina, uz Dražena Dalipagića i Ratka Radovanovića,

posle sam nastavio sa svojom generacijom, a u Indijanapolisu sam bio veteran. I sada mogu da konstatujem da sam mnogo srećan što sam poslušao Karija i što sam se priključio reprezentaciji, jer mi je Indijanapolis doneo neopisivu radost i satisfakciju da na takav način završim karijeru u reprezentaciji.

Tako smo nas dvojica postali prvi trener i igrač koji su osvojili sve moguće zlatne medalje u Fibinim takmičenjima u Evropi i u svetu: od kadeta, preko juniora do seniora. Taj kuriozitet mi znači iz mnogo razloga, ali vredan je i sam po sebi, jer retko je tako dugo imati saradnika koji te prati i razume. Rekao bih da je to bilo međusobno razumevanje, ali i obostrani uticaj. Svakako, i velika privilegija da smo mogli da budemo zajedno na vrhu svih tih pobedničkih postolja. Obojica smo imali sreću da sam igrao u generaciji neverovatnih asova, u kojoj smo svi gurali jedni druge i motivisali da svakog dana budemo bolji. Bila je to obostrana sreća – njegova da ima nas, ali i naša da imamo njega.

Ako bih morao da ga opišem u tri reči, onda bi to bile sledeće tri: porodica (jer je privržen porodici), prijatelj (odan drug) i trener (ovo ne mora posebno da se dokazuje).

Šta je njegov zaštitni znak? Da budem iskren – a moram to da budem jer i on je uvek iskren – njegov zaštitni znak je verovatno taj njegov pirotski, neposredan način komunikacije. Uostalom, on se baš ponosi time što je Piroćanac.

Nadam se da će mnogi, i oni koji ulaze u svet košarke i oni koji su već dugo u sportu, prihvatiti ovu knjigu kao nešto što će im dati još više snage, motivacije i iskustva i pomoći im u procesima u kojima se nalaze.

*Vlade Divac*